

кутніка вёртка М. хапае за руку, не даючы яму адагнаць сябе ці перахрысціцца. Калі ж чалавек прачынаецца, М. імгненна знікае, пакінуўшы ў яго знямелыя рукі і ногі і вялікі пот па ўсім целе. М. можа праследаваць чалавека, які ўчыніў зладейства. Дзеля гэтага яна прымае яго аблічча і, выстаўляючы перад ім яго злачынства, не дае яму нідзе і ніколі спакою. Той вымушаны прызнацца ў сваім злачынстве. М. пераследуе злачынцу і пасля яго смерці, з'яўляючыся перад яго сваякамі ў яго абліччы і не даючы ім спакою, пакуль яны за яго не прызнаюцца. Ад М. не можа пазбавіцца і свойская жывёла. Конь, на якім яна ездзіла ўночы, мае на сваіх баках знакі, зробленыя яе нагамі. Але М. не пойдзе да скаціны, калі ў хляве вісіць забітая сарока ці ліпавыя галінкі. Людзі ратаваліся ад М. наступным чынам: куплялі новы гладыш і засоўвалі ў яго злоўленага на сабе ўночы звярка, ці, запрасіўшы М. на сняданне, клалі на парозе крыж-накрыж мятлу і сякеру, хаця, паводле інш. сведчанняў, М. не баіцца крыжоў і асвечаных прадметаў. У перакананні, што М. заўсёды заходзіць адным і тым жа шляхам, раілі заткнуць асінавым калком дзірку, праз якую яна з'явілася. Эфектыўным сродкам, каб М. адляцела, лічылася варушыць мезеным пальцам на правай руцэ. Ад М. нават цёплай летняй ноччу зачынялі ў хаце ўсе вокны, закрывалі комін. Гл. таксама *Марэна*.

Літ.: Беларуская міфалогія. Мн., 2002. С. 185—188.

У. А. Васілевіч.